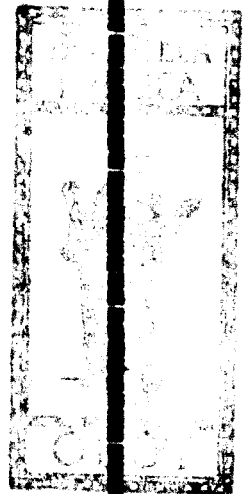

Revista d'Olot

5493

SUMARI

Salutació.—*Nostre desig*, Antoni Dot Arxé.—*Bella terra*, Francesc Xavier Riera.—*La poesia catalana en 1925*, Joan Garganta.—*Els nostres artistes (Blay-Clarà)*, Josep M. Mir Mas de Xexàs.—*El primer amor*, Josep Pla i Coral; dibuix de J. Farjas.—*Les armes*, Josep M. Garganta.—*L'amor del camperol*, Albert Sacrest; dibuix de J. M. Mir Mas de Xexàs.—*Notes pedagògiques-Educació Post-Escolar*, R. Calm.—*La nostra casa del saber*, Maria Pilar Herp.—*Caires, Spleen.*—*D'ací i d'allà* (caricatura de J. M. Mir Mas de Xexàs).—SUPLEMENT ARTÍSTIC: *Escola Olotina: Vorerers del Fluvià*, J. Farjas; *Acadèmia*, M. Casadevall.

ANY I - NÚM. I.

GENER 1926

EL MÉS PODERÓS

:: RECONSTITUENT ::

fins avui conegut

Glicosán LLACH

El vertader aliment

i nutritiu ideal

:: Merceria - Camiseria ::

:: Novetats - Paqueteria ::

- - i Géneres de punt - -

Ramon Benet

Major, 11.

OLOT

Màquines per a cosir

Singer

Més de 600 models en diferents preus.
—Vendes a plaços i al comptat.—Peces
de recanvi.—Oli.—Fil de totes menes.
Aquesta casa garanteix les màquines

REPERACIONS A DOMICILI GRATIS

S'ENTREGA CATÁLEG A QUI HO SOL·LICITI

REPRESENTANT:

CANDI VIÑETA COMPTE

Claveguera, 1.

OLOT

Ramon Andorrà

Novetats de Sastreria

REVISTA D'OLOT

PUBLICACIÓ MENSUAL IL·LUSTRADA

Any I

OLOT, 25 de Gener de 1926

Núm. I

SUBSCRIPCIÓ

Catalunya 6 pessetes l'any
Èlra 7 » »
Número solt 55 cèntims

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ

Carrer Nou de Sant Antoni, número 7
No es retornen els originals.

SALUTACIÓ

ARBORATS per la flama d'una fe inextingible, saludem, al començar, a tot el que es mou dins nostra ciutat i per a nostra ciutat, prosseguint l'avenc que en ella iniciaren les generacions pretèrites.

Un amor espontani i sincer a l'engrandiment i al progrés d'aquesta capital de la muntanya catalana, ajunta nostre esforç a aquelles manifestacions que li donen vida i nivellen son esperit al de les ciutats modernes, capacitades per a fruir el plaer del treball que dóna benestar i fortitud.

L'engranatge variat de factors que, dins cada població, cooperen al seu desenvolupament material i forgen la seva ànima, amb la barreja dels seus múltiples vicis i qualitats, de les seves avantatges i misèries, esdevé monòton i pesat quan unes normes establertes amb motllos massa rutinaris se n'apoderen. Perilla, allavors, que un cansament, una inèrcia adormi els sentits i hom degui conformar-se contemplant com passa el temps i els homes, amb passivitat de figuretes mogudes maquinalment que sols bengonegen a chor: «Així ho havem trobat i així havem de deixar-ho.»

Conformisme continuat, permanent, a tot ço que és bó i noble i just, a tot ço que és ordre i seny; que mai l'ordre s'ha confós amb inacció ni seny ha volgut dir enviliment.

* * *

Enamorats d'aquesta ciutat nostra que ens ha vist neixer, ens plau, com a goig més intensament experimentat, veure-la lluir i avançar; veure-la aprendre i engrandir-se. Que les glopades de fum que llencen les xemeneies de nostres

Pedro Subirà

industries i el carreteig dels vehicles per nostres vies formin un conjunt armònic, on, amb el va i ve del inquiet treball quotidià, s'hi endevini el llampegueig espiritual dels obrers de l'intel·lecte, florint-ne irradiacions de cultura i civilitat.

Amb els mots precedents ens creiem abastament presentats als nostres conciutadans. Adressem l'afecte ben franc i noble a la premsa tota, majorment a la que comparteix nostre olotinisme. Aquesta publicació és de tots, blancs i negres, treballadors de l'esperit, com obrers manuals, ja ho diu el nom mateix: **REVISTA D'OLLOT.**

Olotins tots, doncs, Salut!

NOSTRE DESIG

FELTA molt temps que sentíem les ànsies de crear alguna cosa nova i útil, i heu's aquí que a l'últim han fruitat les nostres il·lusions.

Olot, necessitava una revista que pogués defensar-la, una revista que sabés representar-la modestament, però amb sinceritat.

Olot té ja una espiritualitat prou artística a dintre Catalunya per a que la glòria del seu nom no resti encara un xic obscura en la ment d'alguns catalans.

Olot és ja de relativa importància per a que pugui ocupar el lloc que li pertoca entre les ciutats de la nostra terra, i pugui expressar la opinió de tots els seus ciutadans.

Qui som nosaltres? Podem dir-ho breument: som olotins, ciutadans igualment que vosaltres, però amb el noble afany de defensar els interessos morals i materials de la nostra ciutat.

En una conversa d'amics digué un literat de Girona, en Rafel Masó—Convindria olotinitzar Catalunya. Nosaltres direm:—Abans que l'aire de la nostra ciutat humitegi tot Catalunya, convé que d'aquest aire primer se n'amarin tots els olotins.

És això el que, amb l'ajuda de tots, ens proposem, ço és: fer més ampla i més íntima la nostra relació.

És per això que desitgem que la nostra revista, o més ben dit la vostra, trobi una bona acollida entre vosaltres, tots els qui sentiu amor per la cultura, que aquest és el nostre LEMA.

ANTONI DOT ARXÉ

BELLA TERRA

LA publicació d'una nova revista de cultura a Catalunya, brandant als quatre vents una senyera de gentilesa i amor, és un fet interessant. Es com una altra poncella que esclata a l'escalf d'un raig ardent de primavera, d'un raig d'amor, com l'escalf de la flama sagrada que ha brunzit sempre per un pur ideal.

La publicació d'aquesta revista a Olot, bella terra, que tot ella canta amor i art és més que interessant, necessària, és com a símbol del nostre ésser.

La flaira de les nostres muntanyes traspassa l'horitzó, just és que perfumi les nostres llars.

Flairant-la ben depurada, la gentil bravada de la nostra terra, la coneixerem millor, coneixent-la millor l'estimarem més.

Estimarem l'augusta solitud dels cims nevats i la fecunditat de les nostres valls; la frondositat de les nostres bosquíries i la pregonesa de les nostres serralades amarades per aquest color de vida i esperança que els donen els alzinars, les rouredes, les fagedes i els esbarzers; estimarem la fertilitat de les nostres planes prenyades del suor dels nostres avis i besades amorosament per l'aigua fecondant; aquests llogarets pletòrics que no tenen parió, fumejants d'amor i gentilesa sota llur cloquer vetust, perfumats de planys d'elegia, amors i cantarelles d'ocells i el belar melangiós de les ramades.

Bella terra: ben amorosament vares copsar el nostre primer plor i la primera rialla, els nostres primers mots i les primeres petxades; després, com un bell cofret de l'amor, has guardat ben gentilment i fidel els nostres secrets i les nostres aimies, els nostres records i les nostres esperances; després guardaràs eternament el darrer record del fill que t'ha estimat. I adés la flaira de les teves muntanyes i l'il·lusió de les teves belleses seran l'encís d'una altre joventut i penyora d'immortalitat.

FRANCESC XAVIER RIERA

LA POESIA CATALANA EN 1925

NO hi ha dubte que la poesia catalana va seguint la seva marxa ascendent, malgrat les vacil·lacions i desorientaments que són propis de totes les literatures que reneixen. La producció de l'any que acabem de deixar enrera ho prova una vegada més.

Dos veritables esdeveniments hem tingut aquest any passat en el camp de la nostra poesia: la publicació de «Opals» de Salvador Albert i de «El cor quiet» de Josep Carner. Salvador Albert, que amb els seus reculls anteriors s'havia fet ja un prestigi dintre de la literatura catalana, l'aferma ara amb aquets «rims d'amor i d'enyor» que ens acaba de donar. En Manuel de Montoliu ha dit, ponderant la importància d'aquest petit fascicle, que «a tot arreu del món civilitzat seria festejat com un esdeveniment literari de primer ordre». L'Albert segueix en el seu nou llibre aquesta tendència profundament idealista, mística la podríem anomenar, que inicià ja fa temps i la filiació de la qual ha assenyalat Carles Riba tot fixant-ne les característiques; l'amor que aquí l'ocupa no és res més que un punt de partida per al seu anhel d'infinit en el qual queda fos l'amor concret i humà. Però aquest desig ardent de possessió d'un Bé etern és expressat amb una vaguetat somniosa, característica de molts dels poetes que, tenint aspiracions infinites, no tenen un ideal religiós que les fixi i les porti a l'esfera de la mística propiament dita. Aquesta vaguetat d'ideal no és, però, obstacle a un exacte sentit de la realitat exterior que serveix al nostre poeta, com ha observat En Montoliu, de magnífic instrument expressiu de la seva espiritualitat. Veus-aquí les notes més essencials de la darrera obra d'aquest poeta, del qual encara tant pot esperar Catalunya.

«El cor quiet» d'En Carner no dona cap nota nova dintre de la seva producció; no fa res més que accentuar bellament les seves característiques. És, com ha dit En Josep M.ª Capdevila, «d'una varietat de temes, de sentiments, d'imatges, de tons, meravellosa». Però, com s'apressa també a dir En Capdevila, «aquella diversitat no és fragmentació inconnexa ni dispersió d'espirit, sinó abun-

dància». Precisament amb motiu de la publicació d'aquesta obra En Farràn i Mayoral ha fixat amb paraules justes la unitat de la obra carneriana en mig del seu aparent diletantisme: «partint d'una sana, profunda religiositat, passant per una sèrie de normes eternals de moral i de bellesa, la seva concepció del món i de la vida, és com en cap altre poeta modern nostre, fora de Mossèn Costa i Llobera, verament «còsmica». En aquest nou llibre podríem trobar-hi exemples confirmatius d'aquesta tesi.

Altres autors, ja consagrats, han donat a llum nous llibres en el curs de l'any darrer. L'il·lustre mestre Lòpez Picó, amb el títol de «Invocació secular», ha escrit una oda a Adam que, com ha dit En Garcés, «és una oda a l'Home» del qual Adam és el símbol. En Joan Arús ens ofrena uns «Nous poemes» en els quals es presenta una vegada més com un amable poeta de la vida familiar i dels espectacles de la naturalesa; és digne d'atenció el fet d'iniciar en els darrers poemes d'aquest llibre una tendència, tota plena de melangia, cap a la consideració dels aspectes més seriosos i profunds de la nostra vida. L'excel·lent poeta de la Natura, Mossèn Anton Navarro, segueix escrivint sense deixar la tònica de les seves anteriors produccions; així es veu en les seves «Roses i estels».

El jove autor de «Les bruixes de Llers», Carles Fages de Climent, ha donat al públic la primera col·lecció de les seves poesies: «Tamarius i roses». Amb aquest recull demostra novament que és un poeta dotat de veritable inspiració popular i que la sap localitzar meravellosament en la seva comarca nadiua: l'Empordà. L'esperit clar i rialler d'aquelles terres, en les quals l'hel·lenisme i la «gauloiserie» s'agermanen d'una manera tan curiosa, és traduït en aquestes pàgines amb una força remarcable i amb un lloable predomini de l'element, que podríem anomenar clàssic o mediterrani, que li fa superar els perills del popularisme folk-lorista. En Fages, com tots els enamorats de la poesia del poble, té una tendència molt acusada cap al gènere èpic; en aquest llibre li ha donat també entrada amb el poemeta «Roses», les influències homèriques del qual ja ha fet notar la crítica. En Guillem Colom, un altre poeta jove, ha reunit les seves inspiracions popularistes. En el seu llibre, «L'amor de les tres taronges i altres poemes» ens presenta un aplec de llegendes mallorquines bellament interpretades.

La vidua del malaguanyat Salvat Papasseit ha editat les seves composicions inèdites amb el títol de «Ossa menor». El nostre simpàtic i malhaurat avantguardista s'hi presenta amb la seva ja coneguda i degudament valorada personalitat.

Dos nous interessants poetes han publicat aquest any passat llurs primers llibres: Jaume Agelet i Ramon Tor. Tots dos han estat falaguerament rebuts per la crítica. «Domassos al sol» de l'Agelet és una obra amarada de l'amor a la Natura externa, que és característica de tants dels grans poetes nostres; ens en ofereix unes reeixides visions plenes de magnífiques imatges i que revelen un notable poeta impressionista. «La companyia», de Ramon Tor, té unes característiques ben diferents; és profundament elegíaca; el caràcter, diguem-ne monogràfic, que li dona el fet de tractar un sol tema no la fa monòtona, gràcies a la intensitat de sentiment que l'anima.

No s'acaben encara aquí les novetats poètiques de l'any. En Ferràn Agulló ha publicat un nou aplec amb el títol de «Pontines»; Joan Capdevila, el traductor de Bardelaire, en el seu «Poema d'amor» ens dona noves mostres ben encertades de poesia pulcra i acurada. «Acoraments i gaudis» de Josep Carner-Ribalta, «Poesies» de Pere Vergés i «A l'ombra del camí» d'Emili Saleta i Llorens, són uns primers llibres que donen bona idea de la vàlua de llurs autors. Assenyalem encara alguns altres reculls: «L'anhel cantaire» de Plàcid Vidal; «Fulles disperses» de Ramon Riu; «Corrandes segarranques» de J. Iglesias Guizard; «Cançó del poeta vianant» de J. Soler Escofet; «Fruits tardans» de Ramon Serra i Toneu, etc.

Al costat d'aquesta producció original l'aportació de traduccions, tan convenient en un país renaixent, resulta força migrada. Cal citar-ne, però, algunes de notables: les que la Fundació Bernat Metge ha editat de les Elegies de Tibul i de les de Properci, obra la primera de Carles Magrinyà i Joan Minguez i la segona del mateix Joan Minguez amb la col·laboració del Professor Joaquim Balcells, que ha tingut a son càrrec la fixació del text.

Les reedicions d'autors moderns han estat força nombroses. La «Il·lustració Catalana» ha publicat

el darrer dels volums de la producció esparsa d'En Verdagner, titulat «Barcelonines». La mateixa editorial ha estampat una selecció de les poesies de Costa i Llobera feta per Miquel Ferrà. L'Orfeó de Sans ha reimprès una col·lecció de poesies del seu difunt soci Ramon E. Bassegoda. També han estat reeditades, per cinquena vegada, les «Poesies» del malaguanyat Casas i Amigó. Finalment, la Biblioteca Sabadellenca, que s'ha emprès la lloable tasca de reunir la producció dels autors d'aquella ciutat, ha aplegat amb el títol de «Poemes», tota l'obra poètica del justament plorat Joaquim Folguera i ha reeditat les obres següents: «Sabadellenques» i «Redempció» d'Agnès Armengol i «Poesies» i «Garbuix» de Manuel Ribot i Serra.

En el camp de la poesia antiga i popular és notable l'activitat de l'empresa d'«Els nostres clàssics». Dos volums interessantíssims ha publicat d'aquesta matèria. L'un és «Les cent millors poesies líriques de la llengua catalana», triades per un dels més sòlids prestigis del nostre món literari i intel·lectual: En Josep M.^o Capdevila. L'altre és una col·lecció de poesies de Ramon Llull publicades per En Ramon M.^o d'Alós-Moner, la competència del qual en estudis lul·lians és ben coneguda. El bibliòfil Joan B. Batlle ha imprès un segon volum de la seva col·lecció «Los goigs a Catalunya» en el qual són reproduïts un gran nombre de goigs catalans. És digne d'ésser especialment esmentat el descobriment que el jove investigador Marçal Olivari ha fet d'un manuscrit d'obres de Bernat Metge, en el qual, ultra fragments ja coneguts, hi són contingudes dues obres desconegudes. Són la «Medicina apropiada a tot mal», poemeta butlesc, i «Com se comportà Ovidi essent enamorat» traducció del llibre segon del poema «De Vetula» de Richard de Fournival. L'Olivari ha donat compte de la seva troballa en el «Butlletí de la Biblioteca de Catalunya».

Si dels llibres passem a les publicacions periòdiques, també podem veure una activitat ben satisfactòria. La nova «Revista de Poesia» és una prova que, si s'arrela, pot ésser eficaçíssima. En moltes altres revistes i periòdics veiem que el nostre moviment poètic hi és seguit amb gran atenció. A més de la secció crítica que hi consagren moltes, en trobem algunes que publiquen sovint versos originals i traduccions. Anotem en primer lloc «La Paraula Cristiana» que en la seva secció «Les belles lletres» ha publicat algunes tries de composicions inèdites de varis poetes (Josep Carner, Josep M.^o Garganta i Guerau de Liost); és remarcable el criteri rigorós que ha presidit la elecció de autors en aquesta secció. Citem encara «La Revista»; «Catalana»; «D'ací d'allà»; «Jovenut Catalana»; «Bella terra»; etc. Tampoc podem oblidar les excel·lents publicacions que són l'«Almanac de las Lletres de Mallorca» i l'«Almanac de la Poesia» que la Impremta Altés edita.

No han mancat tampoc les solemnitats externes. Els Amics de la Poesia, per exemple, han celebrat algunes interessants sessions. En canvi, els Jocs Florals de Barcelona, per primera vegada des de llur restauració, no han pogut ésser celebrats per causes que tots coneixem prou. Això ha motivat fervents homenatges a la gloriosa institució; la publicació del tradicional volum no ha estat, però, interrompuda; per votació entre els Mestres en Gai Saber han sigut triades les poesies necessàries entre les anteriorment premiades i han completat el volum discursos del degà dels Mestres. Mossèn Jaume Collell i d'En Franquesa i Gomis i En Francesc Mathen, Mestres també.

Aquest any 1925 s'ha escaigut el centenari del naixement del gran patriarca de la Renaixença catalana, Marian Aguiló. Això ha donat ocasió a nous comentaris sobre l'obra d'aquell patriota eminent. Literat il·lustre, recercador infadigable de les nostres riqueses lingüístiques i folk-lòriques i benemèrit editor de la «Biblioteca Catalana», la seva figura és realment venerable. La seva ciutat nadiua, Palma de Mallorca, ha celebrat dignament aquest centenari amb el concurs de totes les regions catalanes; també a Barcelona la commemoració fou tan solemne com les circumstàncies permeteren. Aprofitant aquesta avinentesa la «Il·lustració Catalana» anuncia la publicació de les poesies completes del gran mestre i la «Revista de Catalunya» la del seu epistolari ordenat i anotat per el seu fill.

No podem cloure aquesta ressenya sense dedicar un record als poetes morts. A Palma de Mallorca moria pel juny el vigatà Magi Verdagner i Callís, bon humanista que deixa algunes poesies escampades per la premsa. Pel desembre moriren altres dos benemèrits creadors de la nostra poesia: En Jaume Casas i Pallerol, el popular Bataner de Cornellà del Llobregat, i el sabadellenc

Manuel Ribot i Serra al qual la seva ciutat acabava de retre homenatge amb la reedició de les obres ja citades. Al cel siguin tots.

Per les dades que acabem d'apuntar pot veure el lector que l'activitat del nostre món poètic no és pas gens menyspreable i que les obres dignes d'atenció i d'estudi són nombroses. Això reafirma novament les esperances que tots tenim en el proper adveniment d'una època de plenitud gloriosa per a la nostra literatura.

JOAN GARGANTA

ELS NOSTRES ARTISTES

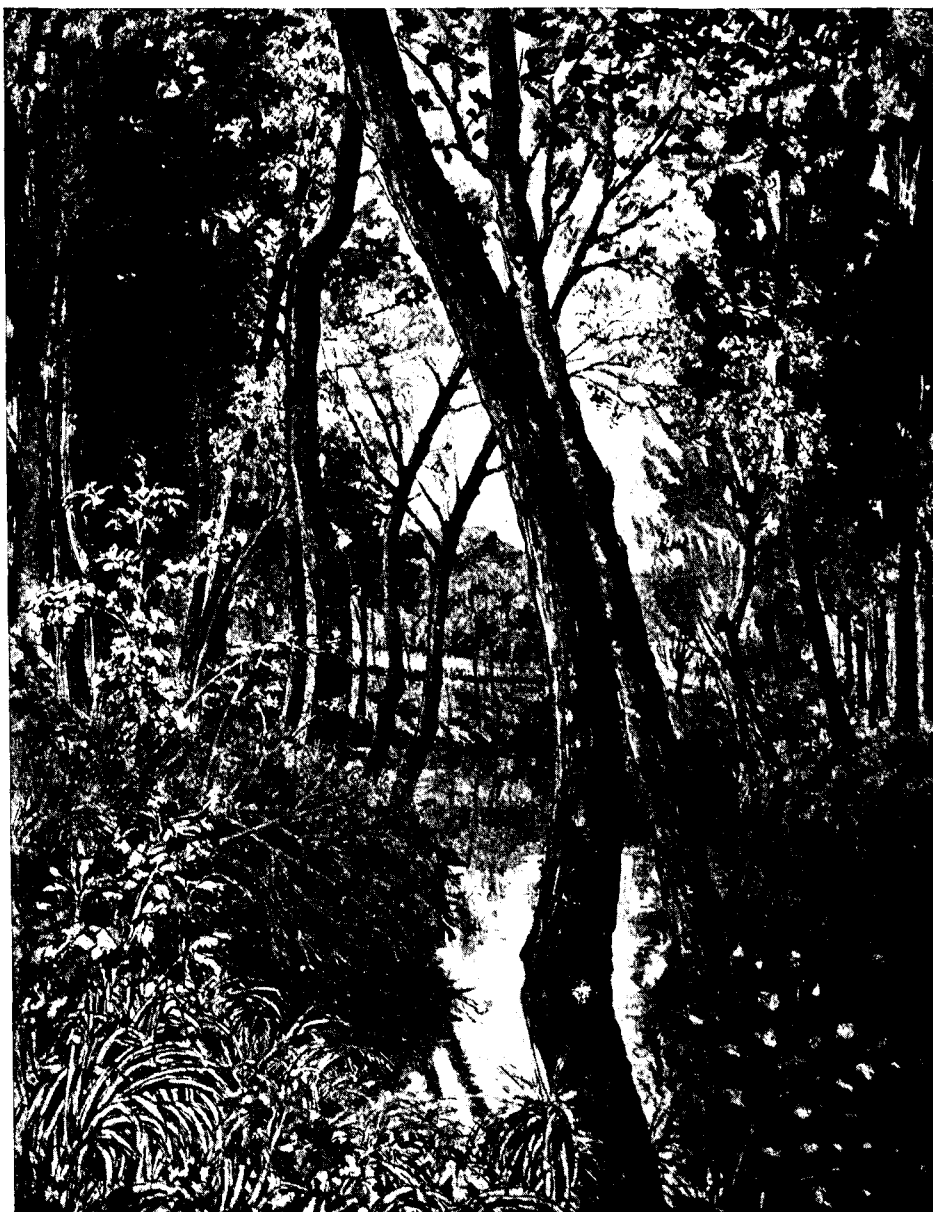
BLAY - CLARÀ

VEUS-AQUÍ un cas insòlid, deia un article suau publicat en un important rotatiu barceloní, Olot, una població que ni tant sols és «capital de província», avui, està més ben representada que cap altra en l'Acadèmia de Belles Arts; Blay i Clarà, il·lustres escultors, són olotins i acadèmics els dos; i afegia: això no seria de estranyar de un Barcelona o de un Madrid i fins de un València, però d'Olot sí que és una raresa. I per a testimoniar aquesta evidència tan sòlida de l'art olotí, conceptuava, en semblants termes, ço que, per mí, ve ésser una realitat: a Olot els escultors maduren per la pràctica continuada que realitzen en els tallers d'estatuària, que abunden en la ciutat mantanyenca, s'intimen amb el treball i adquireixen aquesta «facilitat» que la tècnica regateja. Per això, a Olot, la escultura és un «ofici» i s'amanera per aquesta «continuitat» que la necessitat imposa. I ja no cal parlar dels pintors, quasibé tots paisatgistes, doncs la Naturalesa Olotina, pròdiga en poesia, els hi ofereix continuament belles i atinades inspiracions. En resum: aquí podrà haver-hi menys tecnicisme i molt poca teoria, però, en canvi, hi ha més pràctica, més efectiva realitat plàstica.

Miquel Blay, aquest nom olotí que ha madurat sens empelts i si sols per els seus propis fruits, aquesta figura tot humilitat, però tot respecte, és un exemple evident de çò que havem dit anteriorment; la seva escola neix en un taller d'estatuària religiosa d'aquesta ciutat; en l'«Art Cristià» hi cimenta les premisses de la seva glòria. I ben prompte les seves mans son desllissades pel Treball i s'intimen amb el material, amanyagant-lo amb subtileteses que defineixen el seu talent, que s'espiritualitza ràpidament per a crear bellesa. I veus-aquí a l'antic imager d'Olot amb la toga de Director de l'Acadèmia Espanyola de Roma; per això ja no calen elogis per a afirmar la seva valor; en son prou els seus mèrits i les seves obres.

De Josep Clarà no'n sabem la seva formació adolescent; el seu camp d'operacions és, en els seus comensaments, Toulouse, i més tard París. I per això que la seva bohèmia d'artista és, potser, més madura i més «monmartresca» que la d'en Blay. El París d'en Blay ens és més definible, com la seva estança a Roma ens és comprensible. En el temperament Clarà hi obirem més decisió, hi veiem a un home de mon, a un ésser bellugadís, a un heroi de proeses. De Clarà ha dit un crític, Josep Francés: «Lligada a l'esculptura francesa, durant vint anys de convivència en els tallers famosos, en els salons multitudinaris, respirant aquesta estranya atmòsfera de sensualisme refinat i de intel·lectualitat curulla que constitueix l'aire del París artístic, la escultura d'en Josep Clarà fins conservant les seves aromes nadiues mediterrànies - respon a les modelitats successives de Rodin i els seus deixebles, mestre i condeixebles de Clarà.» Per això a en Josep Clarà hi palpem la exaltació apassionadament sensual de la forma. D'aquest mestre que honra a Olot i a Catalunya ha dit Romà Jori: «En Josep Clarà sols ha fet una escultura. Millor dit, encara l'està fent. Tot el seu dibuix obceix a una sola llei encaminada a la creació de la única forma de la beutat

ESCOLA OLOTINA

VORERES DEL FLUVIÀ

(Dibuix a la pluma de J. Farjas)

humana triomfant.» La seva «Deessa» n'és la confirmació d'aïtals conceptes. I la seva «Divinitat» que moldeix una dona tot sensualisme i que, així, la batejà l'artista, comprova la seva extravagant psicologia d'home universal.

Un dels fets que la casualitat no ha escatimat i sens cap mena de perjudici, ans bé ha fet ressonar el nom d'Olot com un nou Parnasso Català, és la d'haver estat premiats els mèrits d'ambdós artistes olotins, Blay-Clarà, en dates gens distanciades; mentres Clarà fa la seva entrada solemnia en l'Acadèmia de Sant Ferran, en Blay és nomenat alhora Director de l'Acadèmia espanyola de Roma; i, així mateix, la premsa, amb articles i gràfics, reproduïx paràgrafs i gravats que exterioritzen la valor de tan aprofitats artistes olotins. No hi manca, però, alguna «biografia» de redactor entès en modes i «corrides», en una revista madrilenya d'aïtal orientació, que, molt docte en geografia tanòfila i coreogràfica, ens diu que en Blay és fill d'Olot, el *pintoresco pueblecillo geronés*. Nosaltres no podem ésser *provincians* de «capital de província» — estem conformes amb aquell diari barceloní — però, tampoc som tan «pintorescos» ni «pueblerinos». En canvi hi ha altres sectors, més assabentats de la cultura olotina, persones ben rellevants i que saben «geografia», que, mentres elogien a Blay i a Clarà com eminents escultors ibèrics, analitzen i escampen fidelment el cas, que podrà ésser *insòlid*, però que és evident i definidor, per tant, de la nostra cultura, que moltes «capitals de província» no es poden vantar de posseir-la. I ja que parlem de cultura, fem-hi un parèntesi, puix que art i cultura es donen les mans: a Olot pot haver-hi, com a tot arreu, «gent feliça» i «Senyors Esteves», valguin els mots, però, a pesar d'aquesta vitalitat humanament inofensiva, hi ha quelcom més que ens defineix: Biblioteques Popular i Municipal, Escola de Belles Arts, Escola Municipal de Música, Associació de Música, Museus, i altres institucions culturals i benèfiques que ens honren la ciutat.

Sí, lectors, Olot està d'enhorabona, la petita ciutat catalana, en la qual la vida artística s'hi desenrotlla en major glòria de Catalunya, té que enjoiar-se per els nous llores que han conquerit, darrerament, els seus fills il·lustres Miquel Blay i Josep Clarà.

I no és orgull el dir-ho, sinó una gran satisfacció, Olot és terra d'artistes, puix que, a demés dels seus fills, amanyaga, amb soplug de dolces melodies, als cultivadors forans, prodigant-los de plàcides inspiracions i convertint-los en fills adoptius de l'Olot cultural.

Per a concretar la valor d'en Blay i d'en Clarà poques i sinceres paraules són necessàries: dient que amb en Joaquim Vayreda i tal volta en Joan Carles Panyó, són les més rellevants personalitats olotines. Amb aquests mots no volem desmillorar la bona labor d'altres aprofitats artistes i ciutadans; aquests caminen cap a la Personalitat, però amb mèrits limitats a l'exterior; en canvi, aquells, han adquirit un relleu nacional que va més enllà de les fronteres.

I ara preguntem: si en comptes d'absentar-se d'Olot i cercar en altres horitzons la glòria que els ha elevat el fruit del seu treball i els seus propis mèrits, haguessin viscut sempre o sovint entre els seus amics i conveïns, haurien arribat a obtenir el triomf que, ara, tots, de bona voluntat els més, i qui sap si alguns per força, havem de saborejar o acceptar? Creiem, de bona fe, que moltes dificultats haurien trobat entre els envejosos que, a *sota voce*, i aprofitant, a voltes, oratòries usuals en una bona part de públic de barberia o de taula de cafè, s'haurien erigit en «jutges» per a desprestigiar-los i restar llurs mèrits. I és que el pecat d'enveja, no sols entre artistes, sinó entre tots els humans, ha estat sempre el turment que ha corsecat als ineptes, que troben consol anatemitzant als que, sobressortint o obrint-se camí, treballen amb tota l'ànima.

Per çò, davant els nous llores a aquests mèrits olotins, Olot ha de festejar-ho; tots els olotins devem manifestar la nostra simpatia a l'obra immortalitzada per Miquel Blay i Josep Clarà. Havem d'homenatjar-los i ensenyar les seves hàbils mestries i recordar-los amb admiracions merescudes, puix així farem justícia i honorarem dignament als més vius monuments de la cultura olotina.

JOSEP M.^a MIR MAS DE XEXÀS

EL PRIMER AMOR

A l'amic Josep M.ª Mir Mas de Xexàs.

*Avui quan amb amigues passejaves
un jove s'ha posat al teu costat,
el jove inconegut que ja esperaves
i que per fi ha arribat.*

*I amb tot que tu, donzella, el pressenties,
la seva gosadia t'ha corprès,
i vergonyosa tola tu enrogies
i t'hi era per demés.*

*Quin cobriment de cor quan te parlava
i en el teu gentil còs quin tremolí,
quan baix, baixet t'ha dit que t'estimava
i t'exigia el «sí».*

*Quina noia no en fóra així torbada
que tingués com tens tu sols disset anys*

*i fos per primer cop galantejada
amb tot tenir-ne afanys?*

*Quins pensaments, tots de color de rosa,
t'ha suggerit això de teni aimant!
quin somriure en ta boca mig desclosa!
i esguard llampegajant!*

*Les hores de la seva companyia
amb quin neguit donzella esperaràs!
quants de sospirs de cap a cap de dia
des d'ara llençaràs!*

*I la vida te serà mes riallera,
al llavi hi tindràs sempre una cançó,
i sempre a dintre el cos la gran fal-lera
de si t'estima o nó.*

RAMON PLA I CORAL

(Dibuix de J. Fariñas)

LES ARMES

*Unic botí d'una esclatant victòria,
amb generosa sang les conqueri,
caient en noble lluita, el paladí,
ferit i vencedor, un jorn de glòria.*

*Després, per Deu i el Rei, d'un alt llinatge
en cent combats ornaren els broquers,
i en els castells d'egregis cavallers
foren signe i honor de llur hostatge.*

*I avui encara, blasonant les portes,
diuen les altes gestes mig-ivals,
com un perfum de glòries ancestrals
que sobreviu a les florides mortes.*

JOSEP M.ª GARGANTA

L'AMOR DEL CAMPEROL

LA naturalesa mateixa el forjà aspre. Els pedruscalls i les pinasses foren sempre els seus companys, les carboneres els seus amics dilectes. Tota la vida dalt de Moronys respirant l'aire embaumat de les clotrades, garlant amb els pins, bovent raigs de sol, lluitant a cops amb la tempesta, no li havia donat temps de corrompre's de cor i dintre de l'home esquerp s'hi covava un ésser d'infantó tot bondat i bonhomia.

Ell no havia baixat a ciutat de tota la vida, Moronys i ses afraus, els planells i les collades, les sabins pan a pan, però no el traguessin d'allà, de la seva casa pairal, aquella casa pairal del blan de cel per sostre.

El món per ell neixia en el bell recés del Fontís i es termenava dalt del estimball en el Pic de Murtra. Un jorn la vida monòtona d'aquells cims, la pau dels paratges verges fou sobtada, un perfum cortisà emmetznava l'aire i el carboner mig ajassat sota la bauma que sovint l'aixoplugava, girà la testa colrada i s'estremí.

Pel corriol de les verdisses, ara un pas, ara un altre, de braç amb un senyor de barba blanca, pujava una donzella d'aire malaltís, formosa, amb un esguard plé de dolçor i de parla acariciant. El carboner n'havia vist molt poques i parlat, gairebé segur, que fou ella la primera.

Una bella estona en fruïren de la companyia del carboner, que ses rondalles playien a la nina. A ell li fou també agradosa la sentada que per primera volta fità uns ulls de dona maca i joie i dintre seu sentí ço que no concèixia, ja que ni els pins, ni les muntanyes, tot i que les aimava tant, mai li havien parlat tant dreturer al cor com ho feu ella.

Quan el capvespre s'acomiadaren i en el recés del caminot, amb el mocador als dits, la noia li donà l'adeu per darrera vegada, a n'ell li aparequé que aquella nit quedava més sol que les altres.

Cap remor torbava la pau dels cims, sols d'allà lluny, molt lluny, el ventújol suau li portà a free d'orella, com un plany llastimós, el tossir sèc de la joveceta malalta.

Certament que el record de les hores aquelles fou l'inici d'un canvi per al seu esperit. Aquella nit li costà dormir-se i el seu són fou d'un neguitejar constant, quan elogué les parpelles vetllat per els focs-

ESCOLA OLOTINA

ACADÈMIA

(Dibux al carbó per M. Casadevall)

follets de mil estels, sota d'un cel tot serenor, la pensa comensà a teixir-li un somni crudel. En el seu desvari veia devallar dels brançatges propers éssers diformes que amb un seguit de contusions estranyes s'apropaven on era ell i li escupien el rostre en mig d'una eridòria i d'un xiscelejar esvalotador; li saltaven al d'amunt, lliscant-li amb agilitat de les mans quan irat pretenia esmicolar-los.

Un suor fred el negava i pròs d'una nerviositat estranya es revolcava freturós de repòs en la pobri-sona manta que li feia d'abrigall. La llum del nou jorn el sorprengué encara amb el panteig d'angoixa i els seus raigs tèmnes acabaren d'empalidir-li el rostre desfigurat per la revetlla. I no fou d'aquella nit sola, sino que successivament d'altres, que ja no trobava en l'aire d'aquells cims el dolç encant que l'encisava de nín i en les carboneres i els pins i en la natura tota hi mancava per ell quecom que hi donés la vida i la lluminositat que en va hi cercava.

Hores i hores amb l'aguait espiotejava la serenor del cel i com si aquella diafanitat li recordés la d'uns ulls que en un jorn malestruc varen fitar-lo, la visió el feia reviure no dubtant que sentiria de nou el trepig damunt la brossa resseca del camí i que prop seu la veu que va corpendre'l li donaria paraules de conhort i esperança.

Passaren uns jorns i el desig llur no s'acomplí. Arribà la tardor i la muntanya esdevenia trista sota el cel gris i ell que no baixava al pla perquè temia als homes, aclofat amb la manta abigarrada i amb el bastó de boix, devallà dels cims de Moronys i cercà fins a trobar-la la masia del Porxo Nou a on se li digué que hi vivia la noia.

Fou aquell cap vespre quan s'assabentà de que la nina malaltissa que un jorn va parlar-li dalt de l'estimball, dies ha que jeia soterrada, que el mal que la feu tossir, quan va oir-la per darrera vegada, l'havia duta a la tomba.

Quan closa la nit de nou, feia via camí de les muntanyes, un plor abundós li humitejava el rostre... aprés en el fossar on es guardaven les despulles hi aparequeren devotament col·locades, totes camperoles de murtes i romanins.

Mai ningú sabé quina mà les hi posava.

Mentres la negra fumarola de les carboneres s'enfilava amunt, amunt, camí del cel o joguinejava amb les fulles seques de l'alzinar perdent-se en la negror de les abagues, dels xaragalls, saltant margenedes, el rústec camperol talment com fera enlleminosida, amb un panteig barreja d'angoixa i odi, desfetes les vestidures, donant a l'aire el seu pit colrat i els braços nervuts, s'agemolia per els calbreigs de les cinglades fita la vista, plena d'histerisme, en les casetes blanques que s'estenien en els seus peus com guixots escampats arreu de la terra; xerrisquejam-li les dents amb un deix de follia, mentre amenaçava amb els punys closos als planells que romanien astorats i quiets, sens un bleix, davant d'aital cantarella de malediccions...

Aquella quietud l'afitava; s'arrencava els cabells i esclafia un plor abundós, caragolant-se com un cuc, pròs d'una tremolor epilèptica; s'arrossegava cingles enllà ensangnant-se la pell nua, clavant les ungles a terra, talment com si cerqués obrir-la per esbrinar els secrets que tancava en ses entranyes...

Quan ja mancat de forces, las, se li cloïen les parpelles i queia ajassat hores i més hores, un ronc estrany com una mena de xiular feréstec esporugüta en la pau dels cims o era una riallada que extremia talment com la remor d'una dança d'ossos: una riallada que devallava dels cimals amb sò de carcassa traspasant la soletat dels alzinars, fressant les margenedes, joguinejant amb els pedruscalls, botint pels relleus de les cingleres i es perdia timba avall, en el rierol enllotat com un plany llastimós vers l'home foll que vivia sol i ignorat en la negror de les enmascarees

(Dibuix de J. M. Mir Mas de Xexàs)

ALBERT SACREST

NOTES PEDAGÒGIQUES

EDUCACIÓ POST-ESCOLAR

DEIXAREM a part el problema de l'educació primària, perquè tenim l'esperança que l'actual Ajuntament el resoldrà d'acord amb les necessitats educatives de la nostra ciutat i farà l'obra cultural indispensable perquè en el successiu no resti desatès a cap infant el seu sagrat dret a l'Educació.

Volem, amb aquestes breus ratlles i en termes generals, suggerir la gran influència que té l'educació post-escolar en la formació de la joventut, i per ço mateix l'atenció amb que s'hauria d'organitzar i desenvolupar.

Es un principi pedagògic, per a gairebé tothom acceptat, que l'home és sempre educable, perquè sempre és perfectible i que ho és molt més durant el període de son creixement. El nen al sortir de l'escola primària ha acabat el seu desenvolupament corporal? Evidentment, no. No haurem, per tant, de considerar terminada la seva educació.

Ara bé, tenim a Olot institucions complementàries d'educació post escolar? Disortadament, molt poques i mal organitzades, puix encara que tinguem ensenyança d'adults, classes de Dibuix, Música, etc., gratuïtes i nocturnes, no són suficients per a educar bé i una mica sistemàticament a tota la joventut, que ix de l'escola primària, en una edat en que, per poc que se l'abandoni, ofega la seva escassa idealitat i espiritualitat en les impures aigües de les petites passions que comencen a despertar, de les concupiscències en germen, dels petits vicis, vertaders pecats el dia de demà, els quals pervertiran la seva ànima fins fer-li perdre aquella puresa i prudent temor, que tant adornen als joves, els quals, tot i sentint-se homes, no poden ésser-ho encara...

D'aquesta joventut havem de separar un petit nombre, una minoria insignificant, formada pels qui cursen alguna carrera, car aquests, malgrat la seva formació professional pateixi la deficient organització pedagògica del Estat, reben un complement d'instrucció infinitament superior, al zero, al buit immens que es forma en les tendres intel·ligències d'aquells pobres nois sortits de l'escola i enquadrats tot seguit en llocs de treball, que com aitals haurien d'ésser d'alegria i enaltiment i sovint són d'embrutament i opressió.

Es que el noi al eixir de l'escola i entrar al taller, fàbrica, etc., deixa d'ésser home per a convertir-se en quelcom inferior, en un simple instrument de treball? Es lícit permetre que interrompi la labor cultural començada a l'escola? No pot, no déu, paral·lelament amb els exercicis fisiològics, desenvolupar les facultats superiors de la seva ànima, tot i fent via envers la perfecció de la seva educació professional, moral i ètica?

Es un problema, aquest, que la nostra ciutat, cada dia amb major capacitat de treball, hauria d'estudiar amb el zel que es mereix, coordinant, unificant i *completant* les accions educatives dels diversos centres que ella subvenciona, els quals, avui, treballen aïlladament, sense una organització pedagògica comuna, degudament estudiada i per ço esdevenen estèrils gran part de llurs esforços en prò de la cultura dels nostres obrers.

En propers articles exposarem ço que hom pensa es podria fer a Olot, per encarrilar els estudis post-escolars cap a una major utilitat i eficàcia en la formació professional de la classe obrera.

R. CALM

LA NOSTRA CASA DEL SABER

(OUR HOUSE OF KNOWLEDGE)

Així anomenen a Mr. Vernon la seva Biblioteca Popular, paraula molt més gràfica, comprensible, recordable i fàcil de dir que el mot *Biblioteca*, que resulta, per molta gent, buit de tota significació.

Tothom sap bé que és un llibre--al menys externament.--No passa així amb les Biblioteques. Hi ha molts encara que ignoren el que són; altres tenen un concepte equivocat del seu funcionament i del ús que poden fer-ne, i altres, sabent això, confonen els diferents tipus o sistemes de Biblioteca, exigint d'una Popular el que és propi d'una Biblioteca científica, nacional o especialitzada en una sola branca del saber humà.

Sempre han existit Biblioteques per l'estudiós que sent una veritable pruija de saber. Les veiem fins tota l'edat mitja a redós dels infraquejables murs dels temples o convents, sostingudes i cuidades per la magnanimitat de la noblesa de la renaixença italiana; nacionalitzant-se, més tard, amb la Revolució francesa, no havien, però, esdevingut prou assequibles al obrer, qui pot i deü desenrotllar la seva intel·ligència tot i capacitant-se teòricament del seu treball de cada dia.

Es en els temps moderns que es crea la veritable Biblioteca Pública. Aquesta té sempre les seves portes obertes per a tothom; homes, dones, infants; grans i petits troben en ella aquells «amics muts que parlen als sords» (proverbi flamenc) i que «porten la llum, el conçol, l'esperança i la força» (Milton).

* * *

A aquest *tipus* perteneixen les vuit Biblioteques Populars creades per la Mancomunitat de Catalunya, per llur democràtica organització o continguts són avinents a totes les classes del poble. Una de les primeres que s'inauguraren, i que continua funcionant amb èxit, més creixent cada dia, és la Biblioteca Popular d'Olot, que obrí les seves portes al públic el dia 22 de setembre de 1918.

En aquests set anys han concorregut a la seva Sala de Lectura 36.080 lectors que han llegit 58.904 llibres que donen una promig anual de 5.154 lectors i 8.414 llibres llegits.

Ara bé, si es té en compte que a la Biblioteca Pública d'Olotina l'any 1914, any en que, segons la Memòria presentada pel seu Secretari, fou un dels anys més pròspers d'aquella Biblioteca, hi concorregueren solament 108 lectors que consultaren 169 obres, pot donar-se aquest fet com una prova més a l'experiència d'Otlet qui diu «ne sont pas les lecteurs qui manquent mais les Bibliothèques qui sont inadaptées aux lecteurs».

MARIA PILAR HERP

CAIRES

El secret.

Així aquesta cosa que és la radio-telefonía! No és pas una cosa que us trasladi a uns indeterminats paradisos artificials, ni tampoc a unes imaginàries magnificències orientalistes, ni molt menys que us enlairi vers l'infinit i us difongui una mica la dolor de les

coses vulgars, és una cosa, cal reconèixer-ho, senzilla, planera, digestiva, recomanable per a famílies que hagin abolit tots els sistemes vigents de passar l'estona.

Això sols que hem dit, ens erigeix en acèrrims contraris de la radio i dels radio-oients. No tenim cap partit pris ni hem volgut dir altra cosa que la que hem dit. No jurarem ni ho diríem enlloc, que una vegada casals, mentre la fillada dormi i la dona llegeixi una novel·la de Delly, no ens ensinistrem en el maneig emocionant de tan bella cosa, però això s'esdevindria quan el cap ens griseigés i la panxa ens fes nosa per asseure'ns, si vivim en aquelles hores i ens resta humor i lleure per a matar el temps.

Però nosaltres, amb la nostra fòbia i tot, havem deslloriat el secret de la radio i aquest secret de la radio és la franquesa. No hi ha criatura humana -al menys ens costaria de creure-ho- que tingui el coratge d'emmudir, de boguejar, de negar-se en absolut, mentres siguem davant seu, a proferir paraula ni tonada ni cap cosa que us pugui ésser agradable. Més d'una vegada ens hi hem trobat i més d'una vegada ens han vingut els mateixos pensaments. Quins ocults designis governen l'indexifrable animeta d'aquesta cosa? Es egoista l'aparell o és que l'aparell ha copsat l'egoisme del seu manipulador?

Quantes coses sugereix aquesta franquesa de la ràdio! Sembla que us digui: - Amic, jo no us he invitat a oir-me, que canti qui us hagi invitat. I és que aquest aparell no té la hipocresia de l'hoste que us ha convidat i pensa: Encara no s'en va?

Berta Singerman.

Ara Barcelona homenatja Berta Singerman. Qui és aquesta dama? Aquesta dama és una rapsoda argentina i no fa altra cosa que recitar poesies. Us farà gràcia? Us sorprendrà? Podria ésser que passés això i molt més. La vida primària, absurda que respirem no copsarà possiblement l'alta transcendència que enclou per l'esperit aquesta joia encesa que és una dona donant vida a les paraules mortes. Perquè Berta Singerman vocalitza d'una rara faísó i dona el grau just de dolçor, de coratge, de vivacitat, de llangor als mots que el poeta relligà. Les paraules floreixen vives dels seus llavis. La seva veu és una filigrana. De vegades us ve el dubte, oint-la, de si recita o si canta. Berta Singerman és la vida de les paraules.

Una dona que ofreni la seva vida a l'art pura, a la joia essencial de l'esperit, no és cap cosa corrent. Una dona que sàpiga viure ànima endins tota la gama de sentiments inclosos en un poema i que sàpiga fer eixir la paraula viva càlida, cadent, perfumada de la seva boca, ja és una cosa excepcional. Així s'escau en el cas de Berta Singerman.

Altra cosa no voldríem per la nostra terra. Que esperonades per l'alt exemple d'aquesta dama, eixissin una, dues, cinc, deixebles d'aquesta rara virtut, a la veu de les quals descendís aquesta lamentable precocitat poètica que patim.

Els tres Reis.

Les Augustes Magestats d'Orient visitaren la nostra ciutat. Això és una cosa sabuda de tothom. El que no sap però la gent, és que les mares anaren a rebre'ls amb un flam de joia dintre el pit i els infants amb els cors rutilants de fe i de innocència, rutilants com els fanals que duïen al capdemunt dels dits.

De la joia moguda d'aquella nit no en direm sinó dues paraules:

Que les mares olotines i llurs infants es mereixen anyalment aquesta visita sumtuosa i fugaç de les Augustes Magestats d'Orient.

SFLEEN

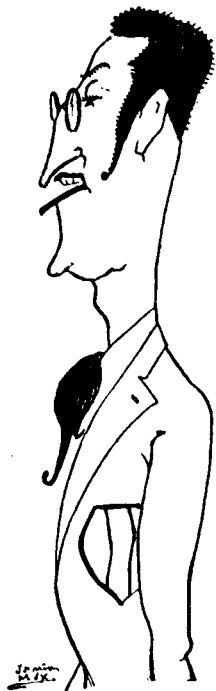
D'ací i d'allà

ART

Exposicions

Hem de fer esment de l'èxit assolit pel nostre paísà. En Francesc Vayreda, en la seva darrera exposició de teles a Can Parés. La crítica n'ha fet elogis entusiastes. També els amics de l'artista l'han homenatjat amb àperts de fraternal sinceritat. En el «Pavelló Mundial» d'aquesta ciutat, bons admiradors del seu art li ofrenaren un sopar íntim, regnant la més franca cordialitat.

L'infatigable enamorat de la Natura, el notable paisatgista olotí En Josep Olivet Legares, ha exposat també en les «Galeriès Laietanes» una interessant col·lecció de teles, la major part reflexe dels paratges més encisadors del nostre paisatge. Ha obtingut un franc èxit, tan artístic com de venda.

JOSEP OLIVET LEGARES
Notable paisatgista olotí.
(CARICATURA PER J. M. MIR MAS DE XEXÀS)

En la exposició d'Art Català a Madrid ha promogut, entre els artistes i públic que l'ha visitada, una verdadera manifestació d'amor a la nostra terra i comentaris altament satisfactoris. Per el que es refereix a dos artistes olotins, «Heraldo de Madrid» reproduceix la tela «Desnú» d'En Francesc Vayreda.

I diu que aquest «Desnú», que tan extraordinari èxit ve obtenint, acusa amb tant de relleu i eficàcia la seva personalitat, que tècnics i profans es mostren unànimes a proclamar la seva alta categoria.

De Josep Pujol publica «Paisatge prop de Fluvià», amb el següent comentari: «La delicadesa, subtil a un temps i vigorosa, amb que Josep Pujol, per al qual la pintura és abans que tot una manera de definir, ha sabut portar a aquest quadro aquesta diàfana, suggestiva, evocadora i plàcida severitat de les vores del riu, acredita l'alta excel·lència dels seus pinzells i la exquisida sensibilitat del seu temperament.

Nomenament i homenatge

A n'En Miquel Blay se l'ha nomenat, fent-li honor a llurs mèrits i treballs artístics. Director de l'Acadèmia Espanyola de Roma. Amb tal motiu se li ha fet un gran homenatge, en el qual hi han pres part les més rellevants figures de la personalitat madrilenya.

Olot també li prepara una festa que, creiem, serà digna dels mèrits de tant il·lustre escultor olotí. Aquest homenatge serà per a últims de febrer.

Entrada a l'Acadèmia de Sant Ferran

Una altra manifestació que honra a la ciutat nostra és la solemni entrada que En Josep Clarà, aquest inimitable escultor que tan ha dignificat el seu nom amb llurs mèrits, fa en la Acadèmia de Belles Arts de Sant Ferran de Madrid. El seu discurs és un estudi concret dels sistemes i activitats que, en el treball escultòric, realitzen art i sentiment vertaders. En Josep Francés, amb eloqüents mots, li feu el discurs d'acollida.

Estatues de neu

Una nota d'art és, també, el paisatge olotí després d'haver nevat; les tonalitats i la bellesa dels paratges és d'una encisor remarcable. A mig metre, pot dir-se, arribà el gruix de neu caiguda. Durant aquests dies, de terra blanca, han estat molts els olotins que han fet excursions per les catifes immaculades. Però una de les novetats més rellevants és la que han realitzat uns quants deixebles de la Escola de Belles Arts en el Passeig de Blay, esculpturant, amb la neu, vàries estatuets. Una, però, mereix unànims elogis; representava un nu de dona, de proporcions i forma molt apreciàbles.

Llegat important

El generós olotí, qui morí a Barcelona fa poc temps, n'Esteve Font Marcé, ha llegat trenta cinc dibuixos i pintures dels millors artistes catalans moderns, en el nostre Museu.

Aquest llegat està constituït per les obres següents: «Femme fardeuse» i «En el palco», pintures de Gosé; «Viejo en sus glorias», «Memento» i «Llop de mar», pintures de Brull; onze dibuixos i una aquarela del mateix Brull; «Interior», de M. Amell; «Cap-vespre d'Olot», d'Iu Pascual; «El Prat de les Feixes», d'Enric Galwey; «Casa a prop de la Moixina», d'Armet; «Vilanova», de J. Ferrer Miró; «Bona Cambra», de Romà Ribera; «Dues roses», de I. Mirabent; «Molí de Montseny», d'en Baixas; «Paisatge», d'en Pahissa; «Pensativa», de Joan Llimona; «Sant Pere arrepenit», de l'Arrau; «Regens Parke», de P. M. Bertran; «Desnúu», de Josep Llimona; «Mort de Sísura» i «Josep explicant el seu somni», aquarel·les de Campeny; «Pagessa antiga», d'en Galofré; «Manola», d'en Casas; i «Capital de Província», d'en Frau.

Les hereves de N'Esteve Marcé, que en testament tenen reservat el dret d'aquestes obres en el cas de disoldres's mai el Museu d'Olot, han dispensat a aquesta institució la generosa mercè de contribuir al llegat del seu oncle abonant del seu compte l'import dels drets reials sobre aquest traspàs.

La Junta de Govern del Museu, que acaba de rebre recentment la totalitat d'aquest llegat, se sent joiosa de retre públicament a un i altres un homenatge de gratitud, i dintre pocs dies tindrà col·locats en el seu lloc interí aquests dibuixos i pintures, completant la Sala d'Art Modern, que, per acord especial de la penúltima reunió, portarà el nom de Font Marcé, on és d'esperar ha de veure's, dintre poc, visitat pels devots de les arts pietriques.

MUSICALS

Concert Associació de Música: Olot Lucie Caffaret

Flor de gràcia parisenca, ànima sensible i tècnica admirable, han fet d'aquesta artista una de les primeres figures femenines de la gran plèyade musical francesa.

Lucie Caffaret, que enriqueix cada dia la seva personalitat amb maturitats i experiències exquisides, treballa incessantment per tota l'Europa. Ara mateix acaba de realitzar una tournée per Alemanya, Àustria i Txecoslovaquia.

A Catalunya donarà dotze concerts, visitarà gairebé totes les Associacions de Música, havent estat unànimes en contractar-la novament aquelles Associacions que ja en el curs anterior pogueren aclamar-la.

En el Teatre Principal d'Olot també hi donà un selecte concert, mostrant novament les seves habilitats i sàvia intel·ligència musical.

Davant de la simpatia i admiració que l'auditori li mostrà, tingué que donar fora de programa un temps de la *Sonata* de Scarlatti.

Juli Garreta

Juli Garreta, el virtuós de la nostra dansa, el creador de les sardanes gentils i l'iniciador dels grans poemes simfònics, reflectint sempre els

cants i els amors de la terra, és mort. Després de una mesada del seu traspàs, el plany dels amics de la música, retruny encara per tot Catalunya i traspassa el mar i la llinda de les muntanyes. En Pau Casals escriu des de Londres: «La notícia de la mort d'en Garreta em causa una gran emoció. He perdut un amic, un cor noble; Catalunya ha perdut un geni.» La nostra ciutat, que també l'estimava i que ben justament l'havia homenajat, ha rebut devotament la trista nova del seu comiat i s'ha adherit també al sentiment general de tot Catalunya en perdre al geni que, deixant camins massa fressats, ha enlairat la nostra música a les regions supremes de l'Art.

Pau Merolles

Ha mort, ja en edat avançada, aquest olotí que tan enlairà el nom d'Olot en el camp de la Música. Fou un dels millors «baixos» de la seva època i conquerí merescuts llorers en els més importants teatres de l'Òpera, tan en Europa com en Amèrica.

Sentim la pèrdua de tan il·lustre olotí i ens unim al condol de la seva apenada família.

L'HOMENATGE A N'EN RUSIÑOL

L'admiració que per Santiago Rusiñol sent, de temps, tota la nostra terra cristal·litzà en l'homenatge que nostres llegidors saben bé prou.

Sitges riallera, enjoiada, acullí amb els braços oberts a tota la Catalunya que val i que pensa, allí representada.

L'obra de Rusiñol té un lloc preeminent en el nostre renaixentisme; tota la psicologia de la raça catalana ha estat retratada maestrivolament pel popular escriptor-artista, que ha sabut posar de relleu, amb una exactitud fidelíssima—acompanyada d'una punta d'ironia quan ha convingut, totes les virtuts i defectes, ben humans per cert, que ens caracteritzen.

Verament son un reflexe de la vida nostra les obres d'en Rusiñol, que, com ella mateixa, a voltes, ens fan saltar les llàgrimes o esclafir rialles.

La naturalitat en el fer, l'absència absoluta de petulància ni orgull i la mitja rialleta perdonadora de les misèries humanes que, com a bon observador, ha sabut copiar, son els carrens que ha utilitzat per a bastir les obres que l'immortalitzen i ens immortalitzen.

Els escèptics, que veien en la festa sols un caire material, hauran tingut una decepció.

Esmentem, com a nota curiosa, el volejar dels mocadors dels presos al pas del tren, adhesió espontània que commogué als assistents.

Escriptors (?) processats

Hom diu que els bé massa coneguts en el món de les debilitats humanes i llegidors sensualistes, Alvar Retana (aquell mateix que diu que està enamorat de la seva *hermosura*) i Joan Caballero Soriano, han estat processats per escandol públic, produït per tres de les seves més escollides novel·les.

Imp. de P. Aubert. Carrer Superior (Sastres), 35. - Olot

Casa fundada en 1790

Xocolata Carreras

OLOT

PALAU DEL CALÇAT DE JOSEP ROVIRA

La casa que ven més barato i bo

Continua la liquidació

BO I BARATO

Sant Rafel, 16. ——— OLOT

PER TOT EL MES DE FEBRER

Bánoves	des de	. . .	14'00 ptas.
Paraigües	»	. . .	5'50 »
Corbates	»	. . .	0'80 »
Colls Piqué	a	. . .	0'75 »
Coll de ottoman	a	. . .	1'15 »
Punys Piqué	a	. . .	1'50 »
Jocs de taula (6 tovallons i estovalles)			14'00 »

Ultima Novetat

Camises senyora	des de	. . .	3'00 Ptas.
» home	»	. . .	5'00 »
Mitjons a	0'50 »

Visiteu-ho, que encara hi ha
molts altres articles

Admireu les Fotografies
tretes amb aparell

RIETZCHEL DE PESSETES 150

a l'aparador de la

CASA SERRADELL

Sant Rafel 22. ——— OLOT

CONCURS DE PORTADES

La Redacció de REVISTA D'OLOI, volent mostrar l'estímol que sent per els artistes olotins, obra un «Concurs de Portades», amb un important premi que ja s'anunciará oportunament.

Per a poder concorrer a n'aquest certamen artístic és necessari:

- 1er.—Esser fill d'Olot o resident de la Comarca Olotina.
- 2on.—El dibuix ha d'ésser fet a propòsit per a dos tintes i a la ploma.
- 3er.—Dit dibuix ha d'ésser inédit.
- 4rt.—En la portada hi han de figurar a gust de l'artista, les següents lletres: «REVISTA D'OLOI».
- 5nt.—Els treballs deuen presentar-se fins el dia 30 de Febrer en aquesta Redacció: Carrer Nou de Sant Antoni, n.º 7.

Formen el Jurat Qualificador: Martí Casadevall, Joaquim Farjas i Josep M.ª Mir Mas de Xexàs.